Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України

№59 (809) ♦ Четвер, 31 березня 1994 року ♦ Ціна договірна

У Центральній виборчій комісії по виборах народних депутатів України

Центральна виборча комісія підбила підсумки перших в незалежній Україні виборів, які проводились на новій правовій і організаційній основі, принципи якої викладені в Законі України «Про вибори народних депутатів України».

Вибори відбулися 27 березня у 450 округах. За повідомленням окружних виборчих комісій 49 народних депутатів було обрано вже у першому турі.

У 400 виборчих округах буде проведено повторне голосування. У Солонянському виборчому окрузі № 105 (Дніпропетровська обл.), де балотувалось лише два кандидати, жоден не набрав достатньої кількості голосів. Тут будуть проведені повторні вибори (стаття 48 «Закону України про вибори народних депутатів України»).

Найбільше виборців проголосувало в Тернопільській області (90,3 відсотка). В Івано-Франківській області проголосувало 88,2 відсотка виборців; у Львівській — 85,5; Хмельницькій — 85,5; Луганській — 74,8; Донецькій — 72,14; Дніпропетровській — 71,11; Харківській — майже 71; в Республіці Крим — 60,76; в місті Києві — 56,0.

Серед обраних депутатів:
9 — по Львівській області;
7 — по Донецькій області;
7 — по Луганській області;
6 — по Івано-Франківській області;
4 — по Тернопільській області;
2 — по Чернігівській області;
2 — по Київській області;
2 — по місту Києву;

У 9 областях в першому турі депутатів не обрано, в решті 10 обрано по 1 депутату.

Серед обраних депутатів 25 — представники політичних партій, з яких 12 — члени Комуністичної партії України, 4 — представляють Народний Рух України, 2 — з Української республіканської партії, 2 — з Селянської партії України, 2 — від Соціалістичної партії України, 2 — від Конгресу українських націоналістів, 1 — від Української консервативної республіканської партії.

Вибори забезпечувались більш як 33600 дільничними виборчими комісіями, на яких працювало близько 375 тисяч громадян.

Серед тих, чиї прізвища будуть включені до бюлетенів для повторного голосування, багато набрали від 35 до 47 відсотків голосів виборців, що взяли участь у голосуванні.

Не обрали жодного

У вісімнадцяти з двадцяти восьми округів Харківської області на виборах 27 березня попередню перемогу здобули сили лівоцентристської орієнтації. Про це заявила на підсумковій пресконференції заступник голови Харківської облради Т.Просєкіна. В інших, схоже, першість належить підприємцям нової хвилі. Однак у жодному окрузі не обрано народного депутата України. Своєрідними лідерами у цьому політичному марафоні стали президент Українсько-Сибірської інвестиційної корпорації Олег Таранов та начальник обласного УВС, нардеп минулого скликання Р, генерал Олександр Бандура, яким до перемоги не вистачило не більш як п'ять відсотків голосів. Із числа інших «старих політиків» від Харківщини у новому парламенті можна сподіватися побачити хіба що В.Гриньова та В.Філенка. «За бортом» залишився відомий дисидент Г.Алтунян. Втім, поки що, здається, рано робити остаточні висновки. Все розставить на свої місця другий тур голосування.

Микола КОСИЙ.

Харків.

А на журналістах окошилося...

Секретаріат Одеської обласної організації СЖ України висловив глибоку тривогу і протест з приводу злочинних дій щодо працівників засобів масової інформації, що мають місце останнім часом. У ході виборної кампанії їх нерідко залякують по телефону, вимагаючи висвітлювати політичні події під нав'язуваним кутом зору чи відмовитися від цього взагалі, а потім ті погрози здійснюють. Так, по-звірячому побито генерального директора телекомпанії «ІКС» Юрія Федоткіна, його сім'ї загрожують помстою. Вчинено напад на редактора «Вечерней Одессы» Бориса Дерев'янка. Довірена особа одного з кандидатів у депутати популярний диктор телебачення Неллі Харченко постійно одержує анонімні погрози по телефону... Протестуючи проти усього цього, секретаріат журналістської організації закликав правоохоронні органи виявити і покарати злочинців, забезпечити нормальні умови для виконання журналістами своїх професійних обов'язків.

Георгій ВОРОТНЮК.

Львівська «кухня»

Львівський історик Валентин Мороз назвав регіон «кухнею української політики»: що тут зварять, те їстимуть всюди в Україні. Є шанси сподіватися на перемогу наймолодшого з трьох братів — Миколи Гориня, голови Львівської обласної Ради народних депутатів. Він балотується по Жидачівському виборчому округу і в другому турі голосування змагатиметься з командиром крайової команди УНСО Олегом Вітовичем. Миколу Гориня одностайно підтримує ряд партій демократичного спрямування, що увійшли до політичної консультативної ради області.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Продиктовано в номер

До мети — скоординовано

На засіданні Ради міністрів Польщі прийнято рішення про те, що країна подасть офіційну заяву щодо вступу до Європейського Союзу (ЄС) як повноправного члена. Під час обговорення «викристалізувалася» думка, що Польща може сподіватися на прийняття до ЄС ще до кінця поточного століття.

Польща у своїх прагненнях непоодинока. Президент Угорщини А. Генц, який перебував цими днями у Варшаві, заявив, що його країна координуватиме свої зусилля з Польщею щодо повноправного членства в ЄС. Він висловив думку про те, що й іншим державам «Вишеградської групи» (зокрема Чехії і Словаччині) слід приєднатися до спільних дій з метою інтегрування до європейських структур. За його словами, «має постати багатолика Європа регіонів», а входження Угорщини і Польщі до європейських організацій послужить як регіональним, так і загальноєвропейським інтересам.

Закладено солідну базу

У Паланзі відбулася зустріч президентів Естонії, Латвії та Литви, на якій були обговорені питання інтеграції трьох балтійських держав до економічних та політичних структур Європи і європейської структури безпеки.

За результатами зустрічі прийнято спільну Заяву президентів балтійських держав про координацію дій у стосунках з ЄС, НАТО та іншими міжнародними структурами та про зміцнення стабільності в Європі.

У Заяві, зокрема, відзначається важливість рішення України про її приєднання до програми НАТО «Партнерство заради миру» і висловлена впевненість у тому, що ця держава відіграватиме важливу роль у забезпеченні стабільності і безпеки в Європі і, зокрема, в сусідніх з балтійським регіонах.

Нещодавно укладені двосторонні угоди між Україною і Литвою та Естонією, відзначається в Заяві, безумовно, закладають солідну базу для подальшого розвитку відносин з Україною в економічній, культурній та політичній сферах та у сфері безпеки.

Імпортне новосілля

У Новограді-Волинському німецька будівельна фірма «Хохтіф» збудувала житловий комплекс для військових. Усі роботи виконано якісно і в строк. 629 квартир іноземні будівельники здають ПрикВО під ключ. У військовому містечку є також дитячий садок на 190 місць з басейном, двоповерхова торговельна споруда з АТС на дві тисячі номерів і школа. Загальна вартість житлового комплексу — 93 мільйони німецьких марок.

Коротко

Президент України Л. Кравчук привітав жителів Чернівців з визначною датою — 50-річчям визволення древнього українського міста над Прутом від німецько-фашистських загарбників, висловивши впевненість, що відзначення цього знаменного ювілею завжди буде особливою сторінкою у вдячній пам'яті нинішніх і прийдешніх поколінь.

Спростування

«Розбори в Донецьку»

Так називався матеріал, опублікований у нашій газеті 15 лютого ц.р. На думку керівництва Донецького металургійного заводу, що викладена в листі до редакції, матеріал зовсім не відповідає дійсності. До листа було додано деякі документи. Зокрема, довідку банку, який обслуговує завод, де зазначено, що завод постійно мав необхідну для виплати зарплати готівкову масу. А також деякі накази по заводу, в одному з яких сказано: «Відправити у вимушений простій (без виходу на роботу до особливого розпорядження) працівників з виплатою 2/3 тарифної ставки (посадового окладу) за час простою».

Проте «розбори» в Донецьку — мітинг трудівників заводу, а також наша публікація, напевне, зробили свою справу щодо соціального захисту працівників. Після виходу «Розборів у Донецьку» адміністрація заводу видала накази, якими передбачалася виплата винагороджень за вислугу років і одноразової матеріальної допомоги.

А за деякі неточності, припущені в матеріалі, ми просимо вибачення у трудового колективу, керівництва Донецького металургійного заводу та наших читачів.

Безробітний циклотрон

Київський Інститут ядерних досліджень Академії наук України переживає не кращі часи, як і вся наука. Півроку там простоює єдиний в країні циклотрон, у який вкладено 15 мільярдів карбованців. А тепер не вистачає грошей на енергію та тепло для нього. Бо немає коштів в Академії наук, не поспішає допомогти науковцям і уряд. А з бюджету інститут фінансується тільки на 40 відсотків...

Тож на фундаментальні дослідження не «розженешся». Наче вони стали непотрібні. І фахівці, яких і так обмаль, шукають інших місць. Приміром, в Росії, де вища зарплата і є перспективи росту. Та чи не найгірше те, що з інституту йде молодь — переманює комерція. З часом Україна може залишитися без спеціалістів-ядерників. А в нас п'ятнадцять атомних енергоблоків, і до 2000 року передбачено ввести ще принаймні п'ять...

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Актуально

МАЛИ ВИБОРИ — ОТРИМАЛИ СИМПТОМИ

Головним політичним підсумком першого туру парламентських виборів голова Центрвиборчкому І. Ємець, відзначивши високу активність виборців, назвав те, що люди зрозуміли: треба брати свою долю в свої руки. 27 березня спробували, і... жодна політична сила, як і слід було очікувати в такому поляризованому й політично розхристаному суспільстві, не отримала переконливої перемоги. Зате є особисті і значною мірою симптоматичні здобутки.

По-перше, як було вже зазначено І. Ємцем вище, «чутки про провал виборів з тріском провалилися». Вибориці продемонстрували весь спектр активності: від 50,9 відсотка в окремих округах Криму, Севастополя до 90,3 відсотка на Тернопільщині. Після першого туру обрано 49 нових народних депутатів. Львівська область — 9 чоловік, Донецька та Луганська — по 7, Івано-Франківська — 6, Тернопільська — 4 тощо. Серед вибраних — 15 нинішніх нардепів: Іван Плющ, Леонід Кучма, В'ячеслав Чорновіл, Степан Хмара, Михайло Косів, Лесь Танюк, Ігор Юхновський, Віктор Пинзеник, Сергій Головатий, Павло Мовчан, Ярослав Кендзьор, Володимир Пилипчук, Володимир Марченко, Олексій Шеховцов, Степан Волковецький. Як мовиться, «на манеже все те же»...

За фахом нові обранці юристи (3 чол.), економісти (3 чол.), інженери (11 чол.), освітяни (13 чол.). За політичною забарвленістю — теж майже увесь спектр більш-менш серйозних політичних сил: комуністи — 12 чоловік (за даними І. Ємця) чи 11 чоловік (за даними КПУ), Рух — 4 чоловіка, Селянська, Соціалістична, Українська республіканська партії та Конгрес українських націоналістів — по 2 чоловіка, Українська консервативна республіканська партія — 1 чоловік... За словами І. Ємця, на другий тур усі політичні партії, які брали участь у виборах, зберегли свої кандидатів.

По-друге, підсумки першого туру, на жаль, ще не означають, що після другого тур ми все-таки матимемо новий парламент стараннями Центрвиборчкому. Коли сидиш на його прес-конференціях, слухаєш промови та заклики керівників — усе нібито правильно: дайош вибори! А коли намагаєшся отримати потрібну інформацію (а для журналіста вона потрібна якомога повніша, а не дозована) або побачити на вулицях міст те, що в нас у країні вибори, — нічого не виходить. Складається таке враження, що в Україні гроші є на все, окрім, приміром, великих плакатів з написом «Усі — на вибори!» чи то окружних щитів з інформацією про кандидатів у нардепи, про те, де розміщені окружні чи дільничні комісії. Словом, майже повна пасивність пропаганди виборів. Таке становище І. Ємець справді пояснив браком коштів і тим, що, мовляв, «не старі часи, коли все було затягнуто кумачем».

Так, не старі часи. Але й вибори не старі, про підсумки яких усе одно брехали. Сьогодні справді йдеться про долю України, тривають пластові зрушення в суспільному житті, в свідомості громадян, яким конче потрібна допомога і які, здається, тільки й хочуть змін. Сьогодні у виборах нема дрібниць, вони набувають всеукраїнського масштабу. А влада, представником якої є І. Ємець? Повторюю, важко позбутися такого враження, що нинішній владі ці вибори не потрібні, чи точніше, одній частині потрібні, іншій — ні, а Центрвиборчком і його голова опинилися на перехресті, з одного боку, служіння певним політичним силам, з другого — все-таки обов'язок перед громадянами виконувати свої функції і проводити вибори та ще й закликати на другий тур. І в цій ситуації справді можна тільки радіти, що громадяни України змогли здолати апатію й проявили без перебільшення високу громадянську свідомість і політичну активність.

У цій ситуації українській владі треба звернути увагу на слова керівника групи російських спостерігачів голови комітету Державної думи Росії з питань СНД та зв'язків із співвітчизниками К. Затуліна. Він, підбиваючи підсумки своєї роботи на виборах, сказав: мовляв, офіційний Київ, який сьогодні прагне бути центристом, має відчути певний дискомфорт і дисонанс настроїв. З'явилися перші симптоми неблагополуччя, а саме — радикалізація політичних сил у парламенті. З одного боку, це, звісно, недовіра народу до влади, з другого — прагнення змінити ситуацію, але відсутність орієнтирів, викликана, крім усього, ще й браком інформації.

Але все одно другий тур буде. Хто хоче змін, той зрозуміє, якою мірою він важливий.

Володимир СКАЧКО.

ЗУСТРІЧ З ПАРЛАМЕНТАРІЯМИ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ

Голова Верховної Ради України І.С.Плющ зустрівся з головою комітету Державної Думи Російської Федерації з питань Співдружності незалежних держав та зв'язків із співвітчизниками К.Ф.Затуліним та членом комітету з міжнародних питань С.Б.Станкевичем, що перебувають в Україні як офіційні спостерігачі на виборах нового парламенту.

Під час дружньої відвертої розмови порушувалися актуальні питання україно-російських відносин, розвитку зв'язків між країнами СНД. При цьому наголошувалося, що вони мають будуватися на принципах рівноправного партнерства, взаємовигідного економічного співробітництва, сприяти розвиткові дружби між народами наших країн.

Голова Верховної Ради розповів про ситуацію в країні, хід політичних реформ, звернувши увагу, зокрема, на те, що вибори народних депутатів України 27 березня пройшли на демократичних засадах, з високою активністю громадян. І є підстави сподіватися, що після повторного голосування в тих округах, де кандидати не набрали необхідної кількості голосів, в Україні буде новий парламент.

Гості цікавилися, як іде підготовка до виборів Президента України, органів місцевої влади. Виклавши свою позицію щодо доцільності їх проведення в строки, визначені Верховною Радою, І.С.Плющ відзначив, що політичні реформи, демократичні процеси, які здійснюються, допоможуть стабілізувати ситуацію в суспільстві, прискорити економічні реформи, вихід країни з кризового стану. І гальмування цих процесів, в якому зацікавлені деякі політичні сили, буде не на користь народові.

Відбувся також обмін думками щодо подальшого розвитку міжпарламентських зв'язків.

У розмові взяв участь посол Російської Федерації в Україні Л.Я.Смоляков.

Прес-центр Верховної Ради України.

Управа має працювати так, щоб її навіть не помічали...

Закон про вибори до місцевих Рад передбачає: голови Рад і виконкомів обиратимуться прямим голосуванням. Це, на перший погляд, демократичне положення може значно ускладнити ситуацію на місцях: новообраний керівник може виявитись малокомпетентним.

Чотири роки тому депутати Хмельницької міської Ради обрали головою виконкому лідера демократичних рухів у місті, голову комітету народного контролю Михайла Чекмана.

Торік майже у всіх обласних центрах будіндустрія ледь животіла. А в Хмельницькому містобудівники працювали у стабільному режимі. Будувалося житло, об'єкти соціально-культурного призначення. Навіть спорудили два пам'ятники і підземний перехід, що не поступається столичним. Не випадково Мінбуд України проводив у Хмельницькому республіканський семінар з проблем галузі. Досвід хмельничан набув юридичної сили: узаконений постановою Верховної Ради України «Про заходи щодо залучення додаткових коштів на житлове будівництво та створення ринку житла» від 22 лютого ц.р.

Чимало зроблено і в благоустрої, поліпшенні роботи комунальних служб. Багато цікавих справ в культосвітніх, молодіжно-спортивних установах. Серед перших у республіці йде Хмельницький за темпами приватизації тощо. Та найпоказовіше інше — хмельничани жили спокійно і в злагоді, а в магазинах ціни були значно нижчі, ніж в інших регіонах країни.

На завдання міської влади у майбутньому Михайло Чекман дивиться своєрідно:

— Хотілось би зробити так, аби люди навіть не помічали, що є там якась міська управа, адміністрація чи виконком, — тільки б жили вони комфортно і безтурботно. Бо коли громадянин шукає керівника міста, то вже перша ознака, що якась служба чи службова особа недопрацьовує, погано справляється зі своїми обов'язками. У всіх структурах міського управління ми сьогодні прагнемо сформувати нову психологію: міська влада — для людей, а не люди для влади. І це мусить стати стрижневою основою діяльності мерії у перспективі.

Ці погляди Михайла Чекмана дещо остудив Кабінет міністрів, урізавши ставки процентних відрахувань до місцевого бюджету настільки, наскільки й колишня тоталітарна Москва собі не дозволяла. Та, хочеться сподіватися, міська адміністрація і завтра не пастиме задніх серед міст свого рангу. Бо й глава адміністрації, і його команда практичною діяльністю здобули життєвий диплом господарів міста.

Михайло ВАСИЛАШКО.
Фото Володимира САПРИКІНА.

Хмельницький.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ПРО ЗАХОДИ ЩОДО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА ОБЛАСТЕЙ УКРАЇНИ З СУМІЖНИМИ ПРИКОРДОННИМИ ОБЛАСТЯМИ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ

З метою розширення співробітництва областей України з суміжними прикордонними областями Російської Федерації та сприяння розвиткові їх економічних відносин **постановляю:**

1. Кабінету Міністрів України:

— у місячний строк підготувати проект Угоди між Урядом України та Урядом Російської Федерації про співробітництво прикордонних областей та ініціювати переговори з Російською Федерацією щодо укладення цієї Угоди;

— у двомісячний строк розробити за участю Донецької, Луганської, Сумської, Харківської та Чернігівської обласних державних адміністрацій та прийняти нормативні акти щодо правового регулювання відносин цих областей з прикордонними областями Російської Федерації.

2. Надати Донецькій, Луганській, Сумській, Харківській та Чернігівській обласним державним адміністраціям право:

— брати участь у встановленні правил режиму у прикордонній смузі з урахуванням місцевих особливостей;

— здійснювати в межах встановлених квот експортно-імпортні операції для потреб областей на пільгових умовах, які визначає Кабінет Міністрів України;

— за участю відповідних міністерств України погоджувати з керівництвом областей Російської Федерації квоти на безплатну підготовку спеціалістів у навчальних закладах прикордонних областей.

3. Рекомендувати Національному банку України за участю відповідних обласних державних адміністрацій сприяти створенню спільних кредитно-фінансових закладів різних форм власності з міфінансування програм міжобласного співробітництва, включаючи інвестування і кредитування суб'єктів підприємництва.

Президент України Л.КРАВЧУК

м.Київ
25 березня 1994 року

Факт і коментар

Весняний «подарунок» Донбасу від Росії,

або Скупий двічі платить...

Неабиякий «подарунок» українському Донбасу зробив у перший день весни уряд сусідньої Росії — у місцевому видавництві «Донеччина» завдяки його (УР) старанням і політичним потугам тутешніх симпатиків поновлено випуск «Российской газеты». Отож, як каже наш Президент, маємо те, що маємо. А саме: нині кількість газет, що поширюються російською мовою на Донеччині, сягнула у процентному відношенні фатальної межі до україномовних — 96 відсотків!..

Чи відчуєте: ми, українці, як кажуть ті ж росіяни, «дошли до ручки»... Але краще надамо слово людині, яка безпосередньо відчуває ставлення на Донбасі до рідного слова з боку «владарів» — редактору єдиної обласної україномовної газети «Донеччина»:

— Українське населення Донеччини перетворюється на іноземців на рідній землі. Перетворюється зусиллями влади, яка вперто бореться за... легалізацію російської мови. Та вона ж тут аж ніяк не скривджена, нею і так послуговуються всі чиновники в облдержадміністрації, облраді, в інших керівних установах. Хто її забороняє, хто її, скажіть, принижує? А ось українці, як було й раніше, відчувають тут себе, м'яко кажучи, незатишно. Точніше, нас ставили і ставлять у таке становище, коли інтереси чиновників видаються ними ж за всенародні.

— Маєте на увазі, певне, чергову сесію облради?

— Безумовно. Саме там було здійснено спробу узаконити беззастережну перевагу російської мови над державною. Офіційно це має бути проведено 27 березня у вигляді консультативного опитування. Неважко прогнозувати, чим усе це скінчиться і кому це потрібно...

— «Российская газета» продовжує оперативно виходити у видавництві «Донеччина». А як же газета «Донеччина»? Які у вас перспективи?

— Жодних. Черговий номер нашої газети може стати останнім. У редакції бракує коштів вчасно розрахуватися з видавництвом. Дякувати Богові, що у скрутну хвилину нам ще якось допомагає вижити акціонерне товариство «Норд». До речі, теж вистачає критики на адресу нашої співпраці. Але ж, крім «Норду», нашій українській газеті мало хто сьогодні бажає матеріально допомогти.

— Отож єдину україномовну газету області можуть завтра «запросто» закрити на «законних» підставах — за невчасну оплату?

— На жаль, так. Ще й таке зауважте: якщо такі фінансові затримки іншим прощають, то «Донеччині» — ніколи. І, відчуваю, закриють. Тоді вже нікому буде голосувати за українську мову, виступати проти двомовності... Я не песиміст, але...

Юрій ДОЦЕНКО.

Контакти

ОТ ВАМ І ОТТО!

У КРЕМЕНЧУЦЬКОМУ міському краєзнавчому музеї готують до відкриття тематичну виставку «Нові надходження музею», на якій буде представлено велику колекцію російських, переважно старовинних, монет і медалей. Особливий інтерес у відвідувачів виставки, напевне, матимуть копійки, полтини і карбованці XVIII століття, військові відзнаки учасників різних воєн, а також пам'ятні медалі, випущені з нагоди коронації монархів.

Цікава й сама історія надходження колекції. Півтора місяця тому до музею завітав іноземний гість. Увагу до себе він привернув дещо незвичною для екскурсантів поведінкою. Мовчки обійшов усі зали, довго вивчав експозицію відділу нумізматики і пообіцяв прийти завтра. А наступного дня житель Гамбурга Отто Вондра (це саме він був той екскурсант) приніс понад 600 назвами монет і медалей, заявивши, що дарує цю колекцію музею. Так і з'явилася у ньому нова експозиція. Випадок, погодьтеся, неординарний. Тим більше, що нумізматика — давнє захоплення Отто, а колекціонери, як відомо, не дуже охоче розлучаються з речами, збиранню яких присвячують кращі роки життя.

Не інтригуватиму читачів. Отто Вондра — бізнесмен, президент німецької фірми «Глобаль», яка останнім часом стала одним з основних зарубіжних експортерів продукції Кременчуцького виробничого об'єднання вагонобудування. Отож щедрий жест бізнесмена-мецената значною мірою має символічне значення. Це — своєрідне підтвердження твердих намірів Отто Вондри і надалі мати тісні ділові зв'язки з українським партнером.

— Наше співробітництво взаємовигідне, — сказав з цього приводу заступник генерального директора виробничого об'єднання вагонобудування із зовнішньоекономічних зв'язків Володимир Манаєнков. — З фірмою «Глобаль» працюємо другий рік і вже встигли переконатися, що не помилилися у виборі. Досить сказати, що обсяг поставок нашої продукції до Німеччини за рік зріс уп'ятеро. Причому йдеться не про дрібні партії, а оптові закупівлі сотень контейнерів майже 30 найменувань. Слідом за меріями Гамбурга і Мюнхена, які стали постійними споживачами виробів об'єднання, заявки до фірми почали надсилати й з інших міст. Поки що ми випускаємо контейнери для перевезень промислових і побутових відходів лише автомобільним транспортом, проте від федеральних німецьких залізниць уже надійшла пропозиція виготовити дослідний зразок спеціально для цього відомства. Зацікавилися нашою продукцією також у Франції і Данії. Отже західний ринок збуту товарів завдяки активному сприянню фірми «Глобаль» поступово розширюється. З'явилися замовники й на деякі інші види товарів нашого об'єднання. Крім того, за посередництва Отто Вондри нещодавно відбулися попередні переговори з представниками німецького відділення відомої італійської компанії «Івеко». Йшлося про освоєння на вагонобудівному заводі виробництва причепів і напівпричепів до вантажних автомобілів, що їх італійська компанія поставляє до Німеччини.

«Глобаль», звичайно, далеко не єдина зарубіжна фірма, з якою Кременчуцьке виробниче об'єднання вагонобудування підтримує ділові зв'язки. Але за стабільністю і надійністю, чітким дотриманням умов контракту — рівних їй немає. Дальше співробітництво означає, що цього року щонайменше півтори тисячі вагонобудівників знову матимуть постійну роботу, будуть цілком завантажені потужності зварювального і складального цехів та ряду дільниць інших виробничих підрозділів, а на рахунок об'єднання регулярно надходитиме вкрай потрібна валюта.

Згадка про валюту декотрих може роздратувати. Заради неї, мовляв, вагонобудівники за безцінь продають метал за кордон, розтринькують останні багатства неньки-України. Таке мені теж доводилося чути, а тому наведу коротеньку довідку. Об'єднання експортує не сировину, навіть не заготовки, а готову продукцію, яка цілком відповідає європейським стандартам і має за кордоном сталий попит. Це по-перше, а по-друге, вагонобудівники спеціально виготовили кілька зразків вітчизняних контейнеровозів (обладнаних на базі автомобілів КрАЗ) і запропонували їх комунальним службам України. І що ж? Звідусіль надійшли тільки схвальні відгуки і... жодного замовлення. От вам і Отто!

Анатолій ЩЕРБАК.

Полтавська область.

Фотофакт

ХЕРСОНСЬКИЙ суднобудівний завод, як і всі підприємства цього профілю, переживає не кращі часи, та судна будує й далі. Як для себе, так і для Росії, країн далекого зарубіжжя.

Наприкінці лютого відбулися закладини нового танкера дедвейтом у 28 тисяч тонн. Роботу довірили бригаді досвідчених суднових складальників Павла Яніка. На стапелях повним ходом іде спорудження судна-постачальника для Арктики. На добудові — унікальне судно «Арктикшельф» для пошуку нафти й газу в морі.

На знімках: вісім років будує Валерій Федоренко ліхтеровози, танкери, суховантажні судна; збудовано ще один танкер.

Фото Олександра КРЕМКА.

Запитуєте — відповідаємо

БУДУТЬ ГРОШІ — БУДЕ Й ГАЗ

Численні розмови про енергетичну кризу спричинили появу в редакційній пошті листів, автори яких цікавляться проблемою газопостачання в Україну. Тому ми звернулися до Тараса ФРЕЮКА, заступника голови корпорації Укргаз, з проханням відповісти на деякі читацькі запитання.

— Тарасе Михайловичу, наші дописувачі, зокрема В. Яременко з Луганська, Т. Супрун з Києва, цікавляться, чи матиме Україна у цьому році газ?

— Звичайно, матиме. Але його купівля, а звідси й кількість, залежатиме від наявності валюти та конкурентоспроможної товарної продукції. Так, для населення, комунально-побутових споживачів та бюджетних установ потрібно близько 35 мільярдів кубометрів газу на рік. І саме цей обсяг передбачено планом на 1994 рік. Щодо промислових споживачів, то прийнято рішення, що підприємства Мінпрому, Мінмашпрому купуватимуть природний газ для власних потреб за російські рублі або вільно конвертовану валюту — зі своїх надходжень або придбавши кошти на міжбанківському валютному ринку. Для інших споживачів система плати за газ не зміниться, себто розрахунки здійснюватимуть в українських карбованцях. Будуть гроші — буде й газ.

— А звідкіля надходитиме газ і скільки ми самі його видобуваємо? — питає З. Попілевич зі Львова.

— Нашими постачальниками є Росія та Туркменистан. А щодо власного видобутку, то він становитиме близько 20 мільярдів кубометрів.

— М. Онисько з Ніжина Чернігівської області, К. Коваль з Городища, що на Черкащині, та багато інших читачів запитують, якою буде ціна на зріджений газ цього року.

— Існують дві ціни на такий газ: фіксована та вільна. На 1 лютого 1994 року фіксована ціна становить 670 тисяч карбованців за тонну при відпуску газу в балонах та 400 тисяч карбованців за тонну при відпуску газу в квартири від групових резервуарів.

Наприкінці минулого року тонна газу обходилася газовим господарствам в 8,9 мільйона карбованців. Тобто при відпуску газу в балонах на кожній тонні ми мали збитків 8,23 мільйона карбованців, а при відпуску з групових резервуарів — 8,6 мільйона карбованців. Їх частково компенсувала держава. А на поточний рік у бюджеті передбачена дотація, що її ледь-ледь вистачає на газ за фіксованою ціною, себто 14070 карбованців за балон, та по 70 кілограмів на кожну квартиру, газифіковану від резервуару, — по 400 карбованців за кілограм.

Без дотацій 50-літровий балон газу коштуватиме (залежно від закупівельної вартості) від 190 до 250 тисяч карбованців.

— Особливий інтерес читачів викликала інформація про випуск газових лічильників. П. Кононенко з Києва, П. Савченко з Полтави, О. Яблуновський з Одеси та багато інших цікавляться, чи розпочато їх виробництво.

— Так. Їх роблять на Київському виробничому об'єднанні «Октава», де до кінця року буде випущено близько 50 тисяч штук. Лічильники також виготовляють на Івано-Франківському об'єднанні «Промприлад». Враховуючи велику потребу (приблизно 3 мільйони штук), не виключена можливість закупівлі їх за кордоном.

— Дякую за розмову.

Відповіді записала Тетяна КВІТ.

Запишіть адресу

...І КВІТКА МУСКАТНОГО ГОРІХА

НЕЩОДАВНО я побував на найкращому в світі за своїм профілем заводі. Для цього не довелося перетинати кордони України, досить було вирушити в сільську глибинку нашої області — до Кам'янки Новопсковського району.

Ми вже звикли, що наше вітчизняне виробництво — це вчорашній день виробництва держав третього світу, проте факт: за одностайною думкою представників зарубіжних делегацій з дванадцяти країн, які відвідали село Кам'янку, саме місцевий м'ясопереробний завод, перша черга якого постійно почала діяти з січня нинішнього року, — найсучасніший у світі. Ніде нема такого комплексу висококласного устаткування, змонтованого на одному цеховому майданчику.

Будівництво м'ясопереробного заводу — спільного українсько-німецького підприємства "Айдар.Ан-м'ясо" — в колгоспі імені Енгельса Новопсковського району почалося в червні 1991 року. Перед цим голова колгоспу Іван Запорожець та мільярдер, власник фірми «Аннусс Фляйш КГ» пан Аннусс цілих два роки збирали підписи під потрібними документами, відповідними дозволами. Цей визнаний надмарафон, окрім усього, допоміг німецькій душі багато в чому зрозуміти нас. Після того, як було поставлено останній підпис, пан Аннусс сильно упився — уперше за своє 55-річне життя...

І ось завод стоїть: дві залізобетонні коробки (одна завдовжки 200 і завширшки 64 метри, друга — 148 і 48 метрів), допоміжні приміщення. Один із цехів уже видає продукцію, яку встигли належно оцінити мешканці області.

Проектна потужність заводу — тисяча тонн ковбасних виробів та копченостей на рік (їх уже дає перша черга), сім тисяч тонн м'ясних консервів на рік (їх вироблятиме друга черга заводу, що стане до ладу у травні-червні цього року), потреба в яких велика, адже на Лівобережній Україні немає жодного підприємства з консервування м'ясних продуктів.

Кам'янська ковбаса відповідає західноєвропейським стандартам. Місцевий завод — єдиний серед таких підприємств СНД, що має номерний знак Європейського Співтовариства і може в принципі безперешкодно поставляти свою продукцію в усі країни Старого континенту. Виробляють «Гамбурзьку», «Баварську» ковбаси, сосиски «Віденські» лише з м'яса, без будь-яких наповнювачів, з використанням 25 — 27 спецій, серед яких, приміром, квітка мускатного горіха. Тут суворо дотримуються технології, яку контролюють комп'ютери й досвідчені німецькі спеціалісти.

Все це для нас — дивина. Але аж ніяк не для Заходу, де схожого свого добра ніде подіти.

— Як же ви розплачуватиметеся за валютні кредити? — питаю Івана Івановича.

— Частка німецького компаньйона в прибутку, що його почине давати завод, — 76 процентів, наша — 24. Компаньйон продаватиме в Італії шкури забитих биків, м'ясо плануємо збувати в Ірані. Реально це може бути тільки м'ясо найвищих сортів. Ось так зароблятимемо валюту, щоб розплатитися за рахунками. Варто зазначити, що тільки знаменита фірма «Крупп» повністю поставила нам устаткування вартістю 50 мільйонів марок, зробила шеф-монтаж і наладку.

У величезному цеху майже безлюдно. Тут працюють лише тридцять чоловік, вісімнадцять з яких навчалися на шестимісячних курсах у Німеччині. Цілковита механізація і автоматизація. Завод спеціалістів не потребує (та й сам колгосп імені Енгельса вже два роки як нікого не приймає), а ось досвідченого технолога, знавця виробництва м'ясної продукції відповідно до вимог ЄС, тут радо зустріли б. Бо надійного «дока» німця скоро доведеться замінити.

Звичайно, колгосп імені Енгельса — не тільки м'ясопереробний завод.

— Саме тому, що наш колгосп такий потужний, ми спромоглися побудувати цей завод, — каже Запорожець. — Маємо великий тваринницький комплекс не 11 тисяч голів великої рогатої худоби, де вирощуємо найважчих в Україні биків (а можемо переробляти м'ясо, що дають два-три райони). Урожайність зернових торік становила близько 40 центнерів. Хоча держава нічого нам не заплатила за здане насіння соняшнику, маємо прибуток 6,3 мільярда карбованців. Торік на 150 гектарах зібрали 450 тонн ярової пшениці, половину якої готові пустити на обмін. Тож буде чим пересіяти поля побитої морозом озимини. Чотири роки одержуємо дивіденди на пайовий внесок. На них йде третина прибутку. Це солідний «приварок» для колгоспників. Навіть пенсіонери, які пропрацювали в колгоспі все життя, одержать за минулий рік по 5 — 6 мільйонів карбованців.

А скільки палиць у колеса вставляли співавторам заводу — Запорожцю та Аннуссу! Мабуть, тут досі не виробили стільки «палиць» ковбаси.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.

Луганська область.

Продиктовано в номер

Дірку залатає позика

На минулій сесії Чернівецька міська Рада народних депутатів прийняла ухвалу про випуск місцевої позики, коштами від якої можна буде підкріпити свій кволий бюджет. Населенню обласного центру продаватимуть облігації вартістю 100 тисяч карбованців кожна, що матимуть силу два роки. Їх власники отримуватимуть дивіденди у розмірі 1100 відсотків річних, а також право брати участь у розиграші квартир, продажі їх на аукціонах. Проект багатообіцяючий. На кошти від облігацій міськрада зможе купувати в будівельників нові квартири, поповнювати казну шляхом реалізації житла через аукціони.

Слухатимуть стоячи

Увагу двох молодиків, які ввечері прогулювалися вулицями Куйбишевського району міста Донецька, привернув новенький автомобіль. У їхніх очах від побаченого в салоні імпортного магнітофона одразу загорівся недобрий вогник.
Швидко впоравшись із замком на дверцятах, хлопці взялися за апаратуру. Проте втрутився патруль НГУ в складі старшого лейтенанта гвардії Л.Твердохліба, солдатів гвардії О.Кузьменка та С.Зубенка.
Певне, замість веселих записів пісень лиходії почують сумний для них вирок суду.

Плачуть берези — і чудово!

У восьми держлісгоспах об'єднання «Волиньліс» почалася масова заготівля і переробка березового соку. В цьому році його буде заготовлено більше 4 тисяч тонн. Цей цілющий напій надійде в усі області України. Найбільші березові плантації, де йде сьогодні заготівля соку, знаходяться в Маневичівському та Ківерцівському районах. Збирачі кришталево чистих березових сліз у Ківерцівському держлісгоспі вже заготовили 400 тонн. Планують — ще стільки.

Спекулянти - «благодійники»

Благодійність у нас розвинена ширше, ніж це хтось собі уявляє. Нею займаються навіть ринкові спекулянти. Щоправда, вимушено. З початку року працівники тільки Ленінського райвідділу міліції Луганська передали місцевому дитячому будинкові 60 кілограмів цитрусових, а також гранати, ізюм, горіхи. Все це вилучено під час рейдів міліції на Центральному ринку в тих, хто торгує без офіційного дозволу.

Дні пам'яті

У квітні 1994 року виповнюється 50 років з часу депортації євреїв Закарпаття у фашистські концтабори, в яких було замордовано понад 80 тисяч чоловік. Щоб ще раз нагадати людству про цей тяжкий злочин, вшанувати невинно полеглих, з 21 по 24 квітня в області вирішено провести Дні пам'яті. В ході підготовки до них розпочато впорядкування місць, зв'язаних з геноцидом єврейського населення, намічено ряд інших заходів.

Футбол

Кубкові сюрпризи

Відбулися перші чвертьфінальні матчі розіграшу Кубка України. Ось їх результати: «Таврія» (Сімферополь) — «Кремінь» (Кременчук) — 3:0, «Торпедо» (Запоріжжя) — «Верес» (Рівне) — 2:1, «Волинь» (Луцьк) — «Карпати» (Львів) — 2:1, «Дніпро» (Дніпропетровськ) — «Чорноморець» (Одеса) — 0:3.

Повторні матчі 1/4 фіналу Кубка України відбудуться 12 квітня.

Репортаж з інформацією для роздумів

У світ? Ні, у склад...

Ми вчимося разом зі своїми дітьми: спочатку вивчаємо азбуку у дитячому садочку, потім переходимо до першого класу, заново освоюємо математику, складаємо випускні, а потім і вступні іспити. Та хіба на цьому закінчуються батьківські клопоти?

Нині ж їх додалося — проблема підручників торкнулася не тільки шкіл, а й вузів. Вислухавши в «надцятий» раз від свого дорослого чада, чого там не вистачає на гуманітарних факультетах, і, відверто кажучи, сприйнявши це за студентську винахідливість, вирішила поцікавитися: чому ж не вистачає підручників? Тим більше, що й адреса добре відома: видавництво «Либідь», що при Київському університеті.

Заступник директора видавництва Тетяна Володимирівна Ковтуненко, вислухавши мої «чому?», запропонувала:

— А ви спочатку ознайомтеся з підручниками і літературою, яку ми випускаємо, а вже потім спробуємо разом з'ясувати, чому вони дістаються не всім учням і студентам?..

І Тетяна Володимирівна залишила мене наодинці з досить таки солідною шафою з новинками, що вийшли з друку протягом лише одного року. Тут уже довелося згадати і свою студентську пору. І знаєте — не пошкодувала. Бо, здається, такого широкого вибору літератури з історії та теорії української політології, соціології, філософії, теорії та історії світової і вітчизняної культури, історії, культури та побуту України і таких цікавих авторів не мали студенти мого покоління.

Безумовно, всі ці видання потребують і нового сприйняття, як, скажімо, підручники з філософії, котрі переосмислюють традиційний підхід до програми викладання цієї науки у вищій школі.

Тим, хто цікавиться літературою з історії України, «Либідь» пропонує, зокрема, нарис національної історії Н.Полонської-Василенко, систематизований посібник з українського народознавства авторського колективу під керівництвом В.Наулка, книгу-дослідження Ореста Субтельного (Канада) «Україна: історія», нариси політичної історії Тараса Гунчака (США), твори О.Апанович, М.Гуцуляка, О.Гараня, які відкривають нові, невідомі сторінки з нашої минувшини.

Десятки видань — справжня скарбниця для тих, хто цікавиться історією розвитку національної ідеї, а також творчістю поетів і письменників— жертв сталінських репресій, тих, хто змушений був емігрувати...

Окремо слід сказати про розділ «Українознавство». Тут вийшло з друку кілька підручників граматики української мови для студентів філологічних факультетів університетів, які, безумовно, можуть бути корисними і для викладачів вузів і шкіл, випускникам гімназій і ліцеїв, усім, хто вивчає чи прагне поглибити свої знання української мови. Наприклад, підручники О.Пономаріва «Стилістика сучасної української мови», «Сучасна українська мова» та «Сучасна українська мова. Синтаксис» змусять засісти за їх детальне вивчення навіть тих, хто вважає себе знавцем рідної мови.

Справжніми знахідками і для знавців, і для любителів стануть бібліотеки — «Літературні пам'ятки України», «Пам'ятки історичної думки України». А для тих, хто ще лише готується до вступу у вузи, вийшли з друку різноманітні посібники — з хімії, математики, фізики, української та англійської мови.

Цікаво, що й тиражі підручників досить солідні, щоб мати їх у достатній кількості і в бібліотеках, і в магазинах. То чому ж, буває, що студентам чимало з них дістається по одному на 20—30 чоловік, а в школах — на клас?

— Економічна криза торкнулася і цієї галузі, — пояснює Тетяна Ковтуненко. — Якщо видавництво мислимими і немислимими зусиллями випускає підручники, то, скажімо, наш партнер «Укркнига» не завжди в змозі оплатити власне ж замовлення. От і перетворюються наше приміщення на склади для підручників, яких бракує в бібліотеках, школах, вузах. Ми намагаємося самотужки реалізувати свою продукцію — домовляємося з приватними фірмами, продаємо у себе, на Хрещатику, 10. До речі, якщо знайдуться бажаючі співробітничати з нами, то ми чекаємо пропозицій. Запрошуємо і студентів, яким необхідні наші підручники, завітати до видавництва, де їх можна придбати вроздріб.

— А що вийде з друку цього року?

— Велика кількість навчальної літератури, посібників, довідників з українського мистецтва, етнографії, історії, міфології. Зокрема, такі цікаві як «Всесвітня історія» та «Історія української культури» Івана Крип'якевича, збірка творів Михайла Грушевського «Духовна Україна», «Історія українського друкарства» Івана Огієнка, а також російсько-українські словники в різних галузях.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Голова захистить свою честь

Голова Одеської обласної Ради народних депутатів Руслан Боделан подав позов до народного суду Малиновського району Одеси, вимагаючи захистити його честь та гідність. Відповідач — редакція газети «Юг», де редактором Юлій Мазур.

У чому ж суть конфлікту? 12 листопада минулого року ця газета опублікувала матеріал Василя Барладяну-Бирладника «От имени павших, во имя живых. Открытое письмо Р.Б.Боделану», що викликав неабиякий резонанс. У ньому висунуто цілу низку звинувачень особисто проти Руслана Боделана, які, на його думку, не відповідають дійсності, є надуманими й брехливими. Не станемо повторювати всього того, що видрукувано в «Юге», аби не тиражувати оскарження в судовому порядку. Скажемо тільки, що, окрім бездоказових закидів щодо скоєння всіляких гріхів, публікація містить й просто образливі висловлювання, навішування різних сумнівних ярликів, за що колись було прийнято викликати на дуелі чи принародно давали ляпаса. Що ж, тепер ображений обрав сучасну форму — подати позов до суду.

У цьому документі, що заперечує висунуті звинувачення, насамкінець сказано: «Уся стаття компрометує мене як особистість, як громадянина України, батька трьох дітей».

У зв'язку з викладеним вимагаю:

1. Зобов'язати «Юг» публічно спростувати вигадки, що мене порочать, та вибачитись.

2. Стягнути з газети 100 мільйонів карбованців за моральну шкоду, якої мені було завдано.

«Юг» у відповідь на позов опублікував коментар, який, по суті, нічого не роз'ясніює і не доводить. Хіба ще одне: газета в цій ситуації почуває себе не досить впевнено, бо звертається до читачів за підтримкою у разі програшу справи в суді. Залишається й справді чекати судового засідання, що поставить у цьому скандалі, треба сподіватися, законну крапку.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Презентації

Перлини «Українського сувеніру»

Що робити у наш складний час жінці, матері п'яти дітей, та ще й за покликанням — працівникові культури? Невже рушати у хрестоматійному напрямі за Шевченковою Катериною?

Ні, панове песимісти! Ця жінка — тобто Тетяна Володимирівна Шайда — вирішила: «Ми підемо іншим шляхом». І стала художнім керівником дитячого творчого об'єднання «Український сувенір», що базується на терені Теремків, при середній школі № 269. Концерт- презентація «Українського сувеніру» відбувся у київському театрі оперети. Чим тільки не подивувало творче об'єднання, куди входять артисти у віці від 5 до 16 років! Були і народні танці «Гопак» та «Капіруш», і хореографічні попурі на класичні теми, і спів веснянок (саме зараз на часі!). Виступив навіть дитячий театр моди, котрий називається «Чайлд Дрім». Ну, джентльмени та денді назву цю зрозуміли одразу, а для інших перекладу: «Дитяча мрія».

І однією з перлин цього концерту стала пісня «Чарівна перлина», яку виконав дует: батько-композитор Сергій Бондаренко та син-вокаліст Сергійко Бондаренко- молодший. Це той Бондаренко-молодший, що став лауреатом минулорічного міжнародного дитячого фестивалю з тією ж назвою «Чарівна перлина», котрий проходив в Одесі. Так, той Сергійко, котрий виконує популярні пісні «Шоколадна королева» та «Добрий гном».

Театр оперети, звичайно, був повним. Ложі блищали. Не вистачало хіба Деміса Русоса з його піснею «Сувенір». А що ж п'ятеро дітей Тетяни Володимирівни, художнього керівника? Усі вони — учасники «Українського сувеніру». І хай тут песимізм складає крила!

Ігор ПЕТРЕНКО.

На ваше прохання

«Добром покрию я тебе» (26 лютого 1994 р.)

На матеріал під такою назвою редакція щодня одержує десятки листів. Відповісти на кожний ми просто не маємо можливості, тож повідомляємо через газету адресу Галини Олександрівни Клименко: Київська область, м.Біла Церква, вулиця Чапаєва, 57, кв.1. Прийом відвідувачів — з 11 до 18 години, крім суботи, неділі та понеділка.

Сердяться на дешевизну?

«Родон» — підприємство з Івано-Франківська, яке може скласти конкуренцію (в усякому разі, так стверджують знавці) навіть всесвітньовідомому «Сіменсу». Воно виробляє кнопочні телефонні апарати «Елетон» з широкими можливостями. «Елетон» може запрограмувати набір до 10 номерів, зберігаючи їх у пам'яті при відключенні; він розрахований на введення запрограмованих пауз при наборі кількох номерів на зберігання номера в пам'яті протягом необмеженого часу, світлове дублювання акустичного сигналу, автономне живлення при відключенні від лінії і т.д. і т.п. От тільки держава чомусь віддає перевагу «сіменсовим» апаратам (іноді — застарілим), купуючи їх за валюту. Дешево — непрестижно?

Т.ПЕТРОВА.

Фото Володимира МИГОВИЧА. (Укрінформ).

Думка оглядача

КОЛИ ВОРОГИ «ПРИРЕЧЕНІ» ПОМИРИТИСЯ

Артилерійська канонада і танкові атаки, якими було сповнене життя у деяких регіонах протягом останніх місяців, якось відсунули на другий план традиційно жевріючий вулкан — Близький Схід. Більше того, у вересні минулого року, здавалося б, загрозливе полум'я над його жерлом поволі почало спадати: при сприянні Б.Клінтона була підписана декларація між Ізраїлем і Організацією визволення Палестини (так звана угода «Газа—Ієрихон — спочатку»), яку багато хто вважав вагомим кроком на шляху врегулювання кризи.

Коротко суть угоди полягала у тому, що протягом наступних п'яти років Ізраїль і ОВП окреслять і втілять у життя політико-адміністративну програму палестинської автономії на певній частині окупованих земель (втім, офіційний Тель-Авів воліє називати їх контрольованими).

Звичайно, виникло багато проблем: якою має бути «ієрихонська зона» — 27 квадратних кілометрів, як твердить ізраїльська сторона, чи 345 кілометрів, як вважають палестинці, говорячи про цілу провінцію; яким буде порядок переходу через мости над Йорданом; як складатиметься комплекс економічних зв'язків між Ізраїлем і автономією; чиї сили безпеки контролюватимуть ці території тощо? Але так чи інакше — ізраїльтяни зобов'язалися навесні поточного року (як крайній термін) вивести свої війська з майбутнього палестинського анклаву.

І тут вибухнули криваві події кінця лютого, коли ізраїльський поселенець розстріляв у місті Хеброн, що на окупованому березі Йордану, 45 палестинців.

Трагедія? Так. Але водночас, всупереч офіційним заявам ізраїльських властей, які намагалися видати злочинця за психопата і фанатика, цей випадок став не тільки потужним імпульсом для уповільнення переговорів, а й лакмусовим папірцем, що яскраво засвідчив: суть проблеми лежить набагато глибше, ніж питання, які стоять на порядку денному переговорів.

Найбільш вибухонебезпечне питання — це єврейські поселення на окупованих територіях. Ізраїльтяни заявили про необхідність їх захисту шляхом розміщення там підрозділів ізраїльської-таки армії. Багато хто з аналітиків розцінив цю політику як прагнення Тель-Авіва звести до мінімуму владу ОВП на територіях, що відійдуть під юрисдикцію палестинців. До речі, у проблемі поселень криється не лише політичне протиріччя. Як вказує французький журнал «Монд дипломатик», «одне з кричущих обмежень декларації від 13 вересня — це те, що вона гарантує збереження поселень у перехідний період, а це порушує резолюції, прийняті Радою Безпеки більш як за двадцять років, і розв'язує руки поселенцям-активістам, що стали через свій статус і свою визивну поведінку символом окупації».

А стріляти є кому. 146 єврейських поселень, які виросли лише за останні 25 років на окупованих територіях, це суцільна бомба сповільненої дії, що може вибухнути тут після встановлення палестинської автономії.

Проте стріляють не лише поселенці й солдати, які їх охороняють. Стріляють і в них. Палестинське повстання — інтифада, яке точилося на окупованих територіях протягом кількох років, — забрало життя сотень ізраїльських мирних жителів і військовослужбовців.

Отже, і проблема поселень — це не коріння питання. Справжнє його підгрунтя — це обопільне категоричне небажання дуже впливових сил в обох таборах змиритися зі статус-кво і перспективами розв'язання проблеми («ми повернулися на свої споконвічні землі», — твердять ізраїльські праві, — і звідси нікуди не підемо»; «наші землі загарбали і тепер віддають лише дещицю з них взамін за те, щоб ми визнали сіоністське ярмо», — говорять палестинські екстремісти).

Причому і ті й ті не лише присягають на вірність принципам, але й діють. Дійшло до того, що у ході однієї з чергових зустрічей між І.Рабином і Я.Арафатом глава ізраїльського уряду проінформував палестинського лідера, що проти нього розробляється змова з метою вбивства. І.Рабин уточнив, що план фізичного усунення Я.Арафата готують як ісламські екстремісти з ХАМАС і «Аль-Джихад аль-іслямі», так і опозиційні угруповання серед поміркованої ФАТХ. З другого боку, ізраїльська права опозиція внесла до кнесету (парламенту) закон проти створення палестинської держави. І хоча законопроект було відкинуто, сам факт його появи дуже промовистий.

Що далі? Не виключена можливість того, що події у Хевроні дадуть початок ланцюговій реакції радикалізму. Спостерігачі відзначають: неясно, як Арафату вдасться примусити палестинців повірити у мирний процес, що нині починає нагадувати відкриту війну, і як уряд Рабина зможе заспокоїти страхи єврейських поселенців за свою безпеку. Залишається лише сподіватися, що події у Хевроні і їх відлуння не ослаблять, а навпаки, зміцнять прагнення відповідальних політиків до миру.

Причому, переговори мають не тільки тривати, а й пришвидшуватися. Громадська думка як у Палестині, так і в Ізраїлі нині не сприяє «ручканню з ворогами». Час працює проти переговорів (оскільки подібні настрої зростають). Офіційний Тель-Авів і керівництво ОВП просто «приречені» домовитися про мирне врегулювання.

Володимир САВЦОВ.

У сусідів

Щоб не працювати на чужих господарів

«Так зване об'єднання грошових систем, а насправді — входження Білорусі до грошової системи Росії, означатиме не що інше, як роззброєння білоруської економіки та Білоруської держави перед більш могутнім російським капіталом і підприємством», — стверджується в заяві фракції Білоруського народного фронту Верховної Ради Білорусі.

На думку двадцяти трьох народних депутатів, які підписали цей документ, об'єднання грошових систем і наступні дії призведуть до того, що білорусам доведеться працювати на чужих господарів і на чуже господарство, а республіка стане безплатним коридором для безмитного транзиту на Захід російських газу, нафти й сировини.

У заяві наголошено, що одностороння орієнтація тільки на Схід вже завдала Білорусі величезних втрат. Зокрема, Білорусь платить за тонну російської нафти 128 американських доларів, у той час як на біржі в Роттердамі вона коштує 91 долар.

На думку депутатів від опозиції, уряд і більшість у Верховній Раді підтримують неоколоніальну політику ортодоксальних кіл Росії тому, що «номенклатурники бояться відповідальності перед народом за корупцію, «прихватизацію», розкрадання загальнонародної власності...»

Депутати від опозиції закликають до всебілоруської політичної маніфестації з вимогою відставки уряду, розпуску парламенту і проведення демократичних виборів.

Білінформ.

Фотофакт

У війни нежіноче обличчя, стверджує відома повість Світлани Алексієвич. У ній йдеться про події півстолітньої давності. Підтвердження цим словам знаходимо й у сьогоденні.

На знімку: війна у колишній Югославії потворна, як і кожне кровопролиття. Причому до такої міри, що її учасницям треба ховати свою жіночу вроду за страхітливими масками. Використовувати для такого «макіяжу» доводиться косметичні засоби, споконвічне призначення яких протилежне — прикрашати жінку. Потворна маска війни колись зміється, адже усі конфлікти врешті-решт закінчуються. Проте, накладаючи у повоєнний час косметику «за призначенням», ця дівчина щоразу бачитиме у дзеркалі чуже нежіноче обличчя війни.

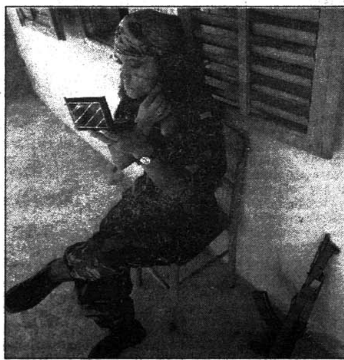

Фото з журналу «Шпігель».

Власкори повідомляють

Колгоспи ще потрібні

Наш рух має майбутнє. Такого висновку дійшли делегати V з'їзду колгоспників Таджикистану, що відбувся в Душанбе.

У колгоспах виробляють більше половини валового національного продукту. Спад виробництва останніх років, зазначалося на з'їзді, не є аргументом проти цієї форми ведення господарства, бо причини його переважно зовнішні — розрив господарських зв'язків, платіжна криза, брак палива тощо. Впровадження альтернативної форми — приватного землеволодіння — в Таджикистані утруднене через найгострішу нестачу орних земель (93 відсотки території республіки займають гори). За розділу землі частка кожного буде з комарів носик.

Разом з тим, як визнали учасники з'їзду, в колгоспах мало місце відчуження дехкан від власності. Вихід вбачають у тому, щоб поряд із збереженням колгоспів створювати дехканські господарства, впроваджувати орендні відносини. На зразок влиття нового вина в старі міхи.

З'їзд прийняв новий статут колгоспу, обрав новий склад Ради колгоспів.

Юрій КУШКО.

Душанбе.

Комусь знадобилися секретні дискети

В Єреванському аеропорту нещодавно затримана жінка, в сумці котрої були комп'ютерні дискети з записами конфіденційних зустрічей та нарад, що відбулися протягом останніх двох років у резиденції Президента Вірменії. Природно, ці відомості вважаються секретними, а їх оприлюднення й вивезення суворо заборонені. З'ясувалося, що громадянка, котра мала летіти в Москву до чоловіка, — дружина В.Авакяна, колишнього першого заступника головного радника Президента Вірменії Л.Тер-Петросяна з питань національної безпеки. Цікаво те, що сам Авакян, а також його шеф А.Манучерян, колишній головний радник Президента з питань нацбезпеки, нині перебувають у Москві.

Віген САРКІСЯН.

Єреван.

Продиктовано в номер

Жодних підстав для сумнівів

«Ми не маємо жодних підстав для сумнівів, що вибори народних депутатів України були вільні й справедливі, проходили на демократичній основі», — заявив голова делегації парламентської асамблеї Ради Європи лорд Фінсберг на прес-конференції в Києві. На його думку, спостереження за ходом виборів є частиною процесу входження Української держави до РЄ. Щоб стати членом цієї міжнародної організації, зазначалося на прес-конференції, країна, зокрема, має провести вибори з дотриманням принципів плюралізму, мати вільну пресу і стояти на сторожі прав людини.

Правом на голос не обділили

За виборами в Україні спостерігають представники 36 країн і міжнародних організацій. Хід виборчої кампанії висвітлюють 300 зарубіжних журналістів. За кордонами нашої країни створено 41 виборчу дільницю. Тут голосували дипломати, співробітники посольств, громадяни, які перебувають у відрядженні чи туристичних поїздках. Про це було повідомлено на брифінгу в МЗС України.

Діяти у світовому масштабі

На прохання керівництва організації «Парламентарії за глобальну дію» у Женеві відбулася зустріч голови її міжнародної ради О.Рагнар-Грімсона з постійним представником України при місцевому відділенні ООН та інших міжнародних організацій О.Сліпченком. Згадана впливова міжнародна організація з штаб-квартирою в Нью-Йорку об'єднує відомих законодавців, колишніх членів урядів з 70 країн усіх континентів.

Під час зустрічі сторони обговорили питання, пов'язані з ходом переговорів у рамках Конференції з роззброєння, що проходять у Женеві, зокрема, з розробленням Договору про всеосяжну заборону ядерних випробувань і з участю України в цьому процесі.

Агресія строку давності не має

Постанову про криваві події в січні 1990 року в Баку прийняли Національні збори Азербайджану. У документі, зокрема, зазначено, що введення радянських військ до азербайджанської столиці в ніч з 19 на 20 січня стало «військовою агресією і злочином тоталітарного комуністичного режиму проти народу країни». Всю відповідальність за організацію, здійснення й наслідки цієї акції, йдеться далі в постанові, парламент Азербайджану покладає на екс-президента СРСР М.Горбачова, інших керівників колишнього Союзу, а також тодішніх азербайджанських лідерів, серед яких А.Везіров, у минулому перший секретар ЦК КПА, А.Муталібов, на той час глава уряду держави.

Краще вчасно зупинити

Уряд Анголи та опозиційне угруповання УНІТА зупинили двосторонні переговори щодо врегулювання збройного конфлікту в країні — одного з найбільш кровопролитних у Африці. Таке рішення було прийнято з ініціативи спеціального представника генерального секретаря ООН у цій країні А.Блондена Бея, щоб запобігти цілковитому провалу переговорного процесу, в якому він є посередником. Мирний діалог у столиці Замбії Лусаці зупинено через серйозні суперечності сторін з комплексу політичних проблем. Так, власті Луанди не погоджуються на вимоги опозиції надати їй у майбутньому уряді національної єдності пости міністра оборони, внутрішніх справ і фінансів.

Новий розв'язуватиме старі проблеми

«Новий парламент Молдови найближчим часом повернеться до ратифікації угоди про вступ до СНД, підписаної Президентом М.Снєгуром і бойкотованої попередньою Верховною Радою», — заявив П.Лучинський одразу після обрання його головою нового законодавчого органу Молдови. Співробітництво в рамках СНД, особливо економічне, «потрібне для враженої кризою молдавської економіки», наголосив П.Лучинський.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

«ДВОЄ ЮРИСТІВ — ТРОЄ ДУМОК»

Суб'єктивні нотатки юриста

Цей широко відомий у побуті вислів з'явився в результаті перш за все законотворчої діяльності нашого парламенту. Тема досить об'ємна. Тому зупинимося лише на окремих проблемах.

Одним із принципів функціонування правової держави, формування якої прагне Україна, є верховенство права. Як відомо, право є системою нормативних актів — законів і підзаконних актів. Візьмімо для прикладу акти, які мають найвищу юридичну силу — закони.

Закон повинен бути законом

Коли формувався нині діючий склад Верховної Ради, більшість фахівців стверджувала, що особливий порядок прийняття законів призведе до якісно нової правової системи в Україні. В періодичній, науковій, спеціальній літературі піддавали критиці законотворчу діяльність Верховної Ради, яка приймала щонайбільше 1—2 закони на рік. Безумовно, особлива процедура прийняття законів сприяє його якості і в цілому розвиткові правової системи. Але що вийшло в нас? Сьогодні юристи не в змозі простежити за розвитком законодавства України, не встигають не тільки переосмислити, але й ознайомитися хоча б із законами, які приймаються, не кажучи вже про безліч інших нормативних актів.

Дехто може мені заперечити: це, мовляв, хвороби становлення правової системи молодої держави. Так, почасти і це теж. Але головним є інше. До цього часу Верховна Рада не має концептуальних положень розвитку правової системи України, не визначилась у питаннях систематизації законодавства.

Якому виду систематизації надати пріоритет — інкорпорації чи кодифікації? Гадаю, що все ж таки більш високому рівню систематизації — кодифікації, якій передує нагромадження нормативних актів, що регулюють окремі галузі суспільних відносин. Сьогодні цей процес можна спостерігати у діяльності Верховної Ради, але не завжди виправдано. Багато законів з окремих предметів регулювання цих відносин можна було б не приймати, а внести зміни до відповідного кодексу. Наприклад, візьмемо Цивільний кодекс України, який регулює відносини, закріплені в законах України «Про власність», «Про авторське право і суміжні права», «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», «Про охорону прав на промислові зразки», «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» та деякі інші.

Наступна проблема пов'язана з порядком введення законів у дію. Існуюча практика введення законів числом, котре значно передує даті його прийняття, дискредитує не лише наш парламент, а й саму ідею створення в Україні правової держави і цивілізованого суспільства. Останній приклад — Закон України від 1 лютого 1994 року «Про Державний бюджет України на 1994 рік» (опублікований у «Голосі України» 18 лютого 1994 року) введено у дію з ... 1 січня 1994 року. До речі, про яку повагу до закону може йтися, коли вказаний закон вносить суттєві зміни до нещодавно прийнятих законів, та і якісний зміст окремих положень закону залишає бажати кращого. Нічого собі законодавець, коли однією рукою дає, а другою забирає те, що вже дав.

Наприклад, стаття 23 Закону про держбюджет встановлює граничні розміри грошової маси, з якої прибутковий податок з доходів учасників бойових дій, інвалідів війни не беруть, тоді як Закон «Про статус ветеранів війни, гарантії їхнього соціального захисту» не встановлював цих рамок і був введений у дію теж з 1 січня 1994 року. А як бути зараз, якщо ця категорія людей уже одержала доход, котрий не обкладали прибутковим податком? Залишається одне — утримувати гроші з доходів ветерана, якщо це можливо. Або ж введення Законом про держбюджет податку на добавлену вартість (ПДВ) з імпортних товарів і звільнення від ПДВ експорту товарів (робіт, послуг). У Головній державній податковій інспекції мені пояснили — це світова практика. Не заперечую — можливо, але ж треба, мабуть, враховувати і особливості нашого розвитку. Це було б виправдано в разі перевиробництва у нас товарів, коли полиці магазинів вгиналися б від них. Хто буде розплачуватися за такі кидання законодавця з одного боку в інший? Ми з вами — споживачі. Пояснення цього просте. Весь імпортний товар збільшиться в ціні, принаймні на 28 процентів. Враховуючи, що з багатьох товарів вітчизняного виробництва ми вже вийшли на рівень світових цін, а з деяких уже й перевищуємо їх, вчора мали хай скромну, але можливість придбати імпортний товар, який часто за ціною однаковий чи навіть дешевший від нашого, але кращий за якістю, то сьогодні більшість нас економічно позбавлена можливості купувати імпортний товар і змушена купувати те, що ще залишилося від нашого, хай навіть дорогого. Безумовно, необхідно захищати свій ринок (якщо він у нас є), забезпечувати роботою підприємства і т. ін., але робити це треба цивілізовано — забезпечити, як я розумію, паритет імпорту і експорту, а не пріоритет одного з них. І ще один штрих. Мабуть, не треба бути експертом, щоб зрозуміти, що таке введення ПДВ на імпортний товар ще раз підтвердило: Україна — зона особливого економічного ризику іноземного капіталу, а отже — вкладати іноземні інвестиції в економіку України треба обачливіше.

Після ознайомлення з таким законом в мене постало питання: кому вигідно, що досі в нашій державі не сформовано Конституційного Суду? Мабуть, він проголосив би даний закон нелегітимним, тобто таким, що не має юридичної сили. Хоча б того, що порядком його введення було порушено інший, багато важливіший — Конституцію (Основний Закон) України, бо ст. 97 Конституції встановлює, що «Закон набирає чинності через десять днів з моменту його публікації, якщо інше не передбачено самим законом, **але не раніше від дня його публікації»**.

Дайте закону силу

Не до кінця врегульованим залишилося таке важливе питання, як момент набрання законом чинності. З більшості постанов про порядок введення законів в дію той чи інший з них набирає чинності з дня його публікації. Але опублікування ким і де? Пункт 17 ст. 105 Конституції України обов'язок здійснювати публікації українською і російською мовами законів України, інших актів Верховної Ради покладає на Президію Верховної Ради України. Президія Верховної Ради України, будучи видавцем газети «Голос України» і «Відомостей Верховної Ради України», використовує для публікації можливості цих видань, але де це визначено? Лише внутрішніми документами — статутами цих видань. При цьому, наприклад, Статут редакції газети «Голос України» передбачає, що закони України, нормативні акти Верховної Ради, які потребують широкого і термінового оприлюднення, публікуються в газеті «Голос України» за дорученням засновника газети. За доручення маємо вважати офіційно надісланий Верховною Радою на адресу редакції газети текст закону чи іншого нормативного акта. На практиці їх надають редакції зі значним запізненням, хоча згідно п.1 Указу Президії Верховної Ради УРСР «Про порядок публікації законів УРСР, постанов та інших нормативних актів Верховної Ради, указів і постанов Президії Верховної Ради і набирання ними чинності» (в редакції від 6 серпня 1980 року) нормативні акти, прийняті Верховною Радою, її Президією мають бути опубліковані в 7-денний термін після їх прийняття.

Термін публікації законів та інших нормативних актів Верховної Ради встановлено, але що ж треба вважати за дату прийняття законів? Частина II ст. 104 Конституції України визначає, що закон і постанова Верховної Ради вважаються прийнятими, якщо за них проголосувала більшість народних депутатів. В той же час, частина IV тієї ж статті Конституції передбачає, що Президент України протягом десяти днів з моменту одержання закону підписує його або накладає на нього вето. Таким чином, п.I раніше наведеного Указу ПВР УРСР не може бути застосований. А у зв'язку зі змінами, які внесені до Конституції, і прийняттям Закону «Про Президента Української РСР» фактично втратив силу. Але якщо існує таке обмеження у термінах підписання закону Президентом, то чому не повинен існувати термін публікації закону після його підписання Президентом?

Публікувати! Але де і як?

Другий бік питання, яке розглядаємо, стосується визначення конкретного видання, яке зобов'язане публікувати закони і з дня публікації в якому можна вважати що закон набрав чинності.

Якщо зіставити публікації законів за останній час у двох газетах — «Голос України» («ГУ») і «Урядовий кур'єр» («УК»), які набирають чинності з дати опублікування, то постає питання: коли ж саме набирає чинності той чи інший закон — з дати його публікації в «ГУ» чи в «УК»? Якщо «ГУ» є виданням Верховної Ради і зобов'язаний публікувати закони, то чому «УК» публікує їх раніше? Наприклад, в 1994 році «УК» опублікував закони «Про основні принципи соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні» 20 січня, «Про формування місцевих органів влади і самоврядування» — 5 лютого, «Про визнання деяких законодавчих актів України з питань орендних відносин як таких, що втратили силу» — 10 лютого, а в «ГУ» їх оприлюднено відповідно 29 січня, 16 та 17 лютого, тобто на 9, 11 і 7 днів пізніше.

Залишається також не розв'язаним питання про безпосередні публікації у пресі законів. Визначивши в Конституції України обов'язок Президії Верховної Ради здійснювати публікацію законів українською і російською мовами, не було враховано легітимність тексту закону, опублікованого російською мовою. Адже сьогодні закони приймають лише українською, органу, який здійснював би офіційний переклад, не існує. Раніше переклади нормативних актів здійснював Укрінформ, але у зв'язку з прийняттям нового Положення про Укрінформ (листопад 1991 року) з компетенції Укрінформу було вилучено цей обов'язок. Укрінформ сьогодні здійснює переклади деяких законів. Але, підкреслюю, не всіх нормативних актів, і часто після того, як акт уже опубліковано в пресі. Чи можна вважати ці переклади за легітимні? Напевне, що ні.

Інструкція не закон, але все ж таки...

Таке становище з порядком набрання чинності та опублікування спостерігається також стосовно підзаконних актів, що їх приймають Кабінет міністрів України, міністерства, відомства. Наприклад, з 1 січня 1993 року Указом Президента «Про державну реєстрацію актів міністерств та інших органів державної виконавчої влади» передбачено державну реєстрацію актів, що зачіпають права, свободи і законні інтереси громадян або мають міжвідомчий характер. Минулого року Мінюст перевірив 369 таких актів, з яких зареєстровано 209, 125 було відправлено на доопрацювання, після чого 55 на реєстрацію повторно не подавали. Всі зареєстровані акти набрали чинності, відповідно до п. 3 Указу, через 10 днів після їхньої реєстрації, якщо не було в них передбачено більш пізнього терміну. Разом з тим, п. 3 Указу суперечить ст. 21 Закону України «Про інформацію», який передбачає, що «Законодавчі та інші нормативні акти, стосовно прав, свобод і законних інтересів громадян, не доведені до загального відома, не мають юридичної чинності». У цьому зв'язку неопубліковані акти не могли набрати чинності після 10 днів від дня реєстрації.

Існує також проблема публікації у ЗМІ незареєстрованих Мінюстом документів міністерств і відомств. За 1993 рік таких актів було опубліковано більш як 200. Чи маємо ми право користуватися ними? Безумовно, ні.

З усього зазначеного вище випливає: Верховна Рада, Президент, Кабінет міністрів у своїй правотворчій діяльності мають визначитися з питань формування правової системи, можливо, через прийняття Верховною Радою закону про законодавчі та інші нормативні акти (як це зроблено, наприклад, в Киргизстані), яким урегулювати порядок підготовки нормативних актів, організацію законопроектної роботи, методику підготовки законів, інших нормативних актів, правила законодавчої техніки, порядок проведення експертизи законодавчих проектів та інших нормативних актів, набрання ними чинності та опублікування їх, відповідальність за невчасне опублікування та публікацію нелігітимного акта, а також розглянути питання систематизації законодавства, забезпечення виконання нормативних актів, їх захисту, правового моніторингу та інші.

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Кримінальний тиждень

Минулого тижня розкрито 274 тяжкі контрольні злочини, у тому числі 40 вбивств, 14 нанесень тяжких тілесних ушкоджень, що призвели до смерті, 5 зґвалтувань, 35 розбійних нападів, 3 крадіжки зброї і боєприпасів, крадіжки в особливо великих розмірах та інші злочини. Викрито і знешкоджено 68 злочинних груп. У затриманих вилучено гранатомет, 4 автомати, 5 гвинтівок, 5 пістолетів, 3 обрізи мисливських рушниць, 10 одиниць саморобної вогнепальної зброї, 21 гранату та понад 1,6 тисячі патронів до різної зброї.

Виявлено 425 фактів, пов'язаних з незаконним обігом наркотиків. Припинено діяльність 19 злочинних груп наркодільків. Порушено 465 кримінальних справ, у тому числі 32 — за збут. Затримано 472 чоловіка. Серед них — 399 без певного роду занять, 6 учнів шкіл та 28 жителів країн СНД. До адміністративної відповідальності притягнуто 24 особи. Вилучено понад 411 кілограмів наркотичної сировини.

Остерігайтеся агітаторів

У Львові двоє невідомих напередодні виборів під виглядом агітаторів зайшли до квартири директора одного з малих підприємств і, погрожуючи предметом, схожим на пістолет, «експропріювали» в останнього відеоапаратуру та вироби із золота. Міліція веде розшук злочинців.

Що у п'яного на язиці...

У селищі Курахівка, що на Донеччині, вибухом невстановленого пристрою повністю знищено будинок громадянина К., робітника шахти виробничого об'єднання «Селідоввугілля». На місці знайдено труп господаря. Члени сім'ї не постраждали.

Як встановили співробітники міліції, погрози підірвати себе і будинок лунали з вуст покійного неодноразово, коли той припадав до пляшки з оковитою.

А бухгалтер справу знає...

Працівниками міліції Чернівців викрито бухгалтера місцевого трикотажного об'єднання Осемчук та економіста об'єднання «Електронмаш» Нуздряк, які минулого року придбали ковдри і покривала на суму 30 мільйонів карбованців і реалізували їх по завищених цінах, отримавши при цьому понад 100 мільйонів карбованців наживи.

Перевертні,

які використовували форменний одяг міліції і скоїли 9 розбійних нападів на житла громадян Києва, затримані нещодавно співробітниками карного розшуку столиці. До складу злочинного формування входило троє громадян, оди з яких житель Грузії. У затриманих вилучено речі потерпілих. Розпочато слідство.

Вогонь не вибирає

На 120 мільйонів збитків зазнало господарство імені Мічуріна, що в Ізяславському районі Хмельницької області. Внаслідок пожежі, яка виникла на продовольчому складі, знищено 27 тонн цукру та 7 тонн різних круп. Причини пожежі з'ясовуються.

Де мій чорний пістолет?

Інвентаризація в кімнаті для зберігання зброї заводу «Альбатрос» (Керч) виявила нестачу 24 наганів. Злочин розкрили співробітники міліції по гарячих слідах. 6 наганів в той же день було вилучено у заступника начальника ВОХР згаданого заводу Рябиткіна. Пошук решти зброї триває.

Автомати і нагани вже знайшли

Як вже повідомлялося, 11 березня в м.Харкові, на складі однієї з військових частин, виявлено нестачу 15 автоматів Калашникова та 15 пістолетів Макарова. Вжитими міліцією заходами викрито чотирьох військовослужбовців, які викрали і продали згадану зброю. Встановлено і покупців. Останній пістолет з викраденого арсеналу було вилучено в Махачкалі (Дагестан). Уся зброя повернута військовій частині.

Станіслав КОЛДУНЕНКО, начальник прес-центру МВС України.

Официальный представитель Горьковского автомобильного завода «ПО ГАЗ»

Предлагает к реализации со склада в Киеве:

Автобусы КАВЗ-3976

Микроавтобус РАФ-2203-01

Грузовые автомобили:

ЗИЛ (дизель):
- бортовые
- тягачи
- автофургоны

КАМАЗ:
- бортовые
- самосвалы

ПАЗ 3205 (изотерм.)

Автомобили:
ГАЗ 31029 «Волга»
ГАЗ 310240 «Волга»

тел. 263-70-11
тел/факс 264-24-05

Запасные части
к автомобилям
ЗИЛ, ГАЗ, Москвич
Кузова к автомобилям
ГАЗ-3307
Силовые агрегаты
ЯМЗ 238-М2
тел. 8-044-264-74-40
264-74-42

Официальный представитель ГП «Москвич» (АЗЛК)

Предлагает к реализации со склада в Киеве:

Автомобили
Москвич 2141-S
Москвич 2335 (пикап)

Вниманию руководителей организаций и предприятий!
Предлагаем Вам выгодно вложить свободные средства.
У Вас есть возможность оплатить стоимость автомобиля частями в удобный для Вас срок!!!

КУПИТЕ ЧАСТЬ АВТОМОБИЛЯ СЕГОДНЯ!!!

Контактные телефоны в Киеве:
8-044-264-74-42
263-70-11
тел/факс 264-24--5

PAREX BANK

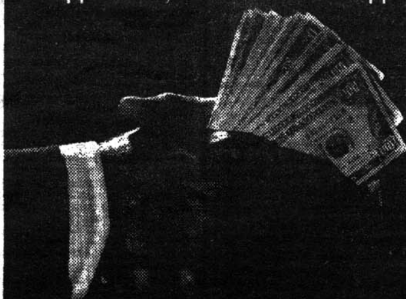
Мы ближе, чем Швейцария!

- ОТКРЫТИЕ И ВЕДЕНИЕ СЧЕТОВ — ТЕЛ. 221649
- МОМЕНТАЛЬНЫЕ МЕЖДУНАРОДНЫЕ ПЕРЕВОДЫ В ЛЮБОЙ ВАЛЮТЕ — ТЕЛ. 225276
- КОНВЕРТАЦИЯ И ОБНАЛИЧИВАНИЕ ЛЮБЫХ ВАЛЮТ — ТЕЛ. 321341
- ПОКУПКА И ПРОДАЖА ВАЛЮТЫ ЗА УКРАИНСКИЕ КАРБОВАНЦЫ, КАЗАХСКИЕ ТЕНЬГЕ И БЕЛОРУССКИЕ РУБЕЛИ — ТЕЛ. 281483
- ЛЮБЫЕ ОПЕРАЦИИ С ЗОЛОТОМ — ТЕЛ. 273776
- КОДИРОВАННЫЕ СЧЕТА (ВОЗМОЖНО УПРАВЛЕНИЕ ПО ФАКСУ) — ТЕЛ. 331970
- ДОСТАВКА НАЛИЧНОЙ ВАЛЮТЫ — ТЕЛ. 223378

Главный офис : ул. Смилшу 3, Рига LV-1522, Латвия
Тел.: (013 2) 331970, 222291 Факс: (013 2) 215201
Телекс 161207 PAREX SU

"КОРОТКИЕ ДЕНЬГИ"–

ЭТО ДЕНЬГИ, КОТОРЫЕ ВСЕГДА В РАБОТЕ!

ГОСПОДА БАНКИРЫ!

Днепропетровский коммерческий банк "Приватбанк" предлагает межбанковское сотрудничество в области краткосрочного кредитования. "Приватбанк" открывает **БАНКУ - КРЕДИТОРУ** депозитный счет для размещения временно свободных средств. Минимальная сумма - **0,5 млрд. крб.**, срок размещения - **3 дня** и более. Проценты начисляются ежедневно из расчета **250%** годовых и перечисляются **БАНКУ - КРЕДИТОРУ** по первому требованию. Допускаются свободные изменения остатка средств по депозитному счету.

ВАШИ ДЕНЬГИ И НАШИ ПРОЦЕНТЫ - ОБЩИЙ УСПЕХ В МИРЕ БИЗНЕСА!

Звоните в Днепропетровск: (0562) 78-21-59
78-11-28
факс: (0562) 78-11-24
78-24-44

FREEDOM SUPPORT ACT (FSA) FELLOWSHIP PROGRAM
OPPORTUNITIES FOR GRADUATE STUDY IN THE USA

The Government of the United States of America and the American Embassies announce the 1994 Freedom Support Act (FSA) Fellowship Program, which will provide:

200 Fellowships, one year or two years in length, for study in the USA, some of which may lead to a degree or certificate from a U.S. institution.

Fields:

Communications/Journalism — Library and Information Science
Education Administration — Public Policy

Competition for the Freedom Support Act (FSA) Fellowship Program is merit-based and open. Anyone meeting the criteria listed below is eligible to apply. Applicants must:

Be citizens of Armenia, Azerbaijan, Belarus, Georgia, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Moldova, Russia, Tajikistan, Turkmenistan, Ukraine, or Uzbekistan;
Lack funding to study in the United States;
Be under the age of forty (40) at the time of application;
Hold an undergraduate degree (five-year program) with good academic standing by July 1994;
Demonstrate proficiency in written and spoken English at the time of application;
Demonstrate professional aptitude and leadership potential in their field of specialization;
Be able to begin studies in the United States in Summer 1994;

In addition, all applications submitted to this year's Edmund S. Muskie Fellowship Program in the fields of Business Administration, Economics, Law, and Public Administration will be automatically considered in the 1994 FSA Graduate Fellowship Program.

Participation in the Freedom Support Act (FSA) Fellowship Program is contingent upon the ability to obtain and maintain a US visa.

Spouses of U.S. citizens, individuals currently enrolled in academic programs in the United States, persons residing, working, or earning a living in the U.S., or individuals who have applied for an immigrant visa or political asylum to any country are not eligible.

The Freedom Support Act (FSA) Fellowship Program does not discriminate on the basis of race, color, sex, religion, national and ethnic origin, handicap, or disability.

Support for the FSA Fellowship Program is provided by the United States Information Agency.

The program is administered by:
American Council of Teachers of Russian/American Council for Collaboration in Education and Language Study (ACTR/ACCELS)
International Research & Exchanges Board (IREX)
Soros Foundation (International Renaissance Foundation)

Further information and instruction about how to obtain applications may be requested in writing or by telephone from the address listed below:

FREEDOM SUPPORT ACT FELLOWSHIP PROGRAM
KYIV SHEVCHENKO UNIVERSITY
CHERVONIY KORPUS
VUL. VOLODYMYRSKA, 60
ROOM 218
252017 KYIV, UKRAINE
Telephone: (044) 225-71-82
Fax: (044) 224-69-60

OR:

VUL. MYKHAILA HRUSHEVSKOHO, 4
ROOM 301
252001 KYIV, UKRAINE
Telephone: (044) 229-34-79
Fax: (044) 229-34-79

Completed applications for the 1994 Freedom Support Act (FSA) Fellowship Program must be received by either of the above listed offices by April 28, 1994. Early submission of applications is encouraged.

За листами читачів

РЕКЕТ ПО-МІСЬКВИКОНКОМІВСЬКИ,

або Для кого пишуть закони й нормативно-правові акти і як їх дотримують деякі державні органи на місцях

У Чернігівському міськвиконкомі такого ніби й не пам'ятають. Ще б пак! Коли раніше могло таке бути, щоб начальник якогось там управління не виконував законних, на перший погляд, вимог місцевої влади? А ось один такий знайшовся. І не лише міськвиконкому не слухає, а й прокуратуру міста зневажає. Чув чимало про зухвалість і зарозумілість того начальника і їхав на зустріч з ним, начебто до якогось розбишаки... Та спершу — про причини, що передували тамтешньому конфліктові між міськвиконкомом і управлінням механізації об'єднання «Чернігівоблагробуд».

Майже після десятирічної тяганини нарешті завершили спорудження 81-квартирного житлового будинку. Замовником і підрядчиком було управління механізації, а фінансували будівництво ще кілька організацій агропромислового комплексу області.

До приймання будинку держкомісією готувалися, як до відповідального іспиту. І скільки було радості в управлінні, коли комісія, яку очолював голова Деснянського райвиконкому м.Чернігова М. Сеньківич, прийняла врешті-решт будинок та ще й без зауважень! Усі члени комісії одностайно підписали акт прийняття. Тепер, міркували в управлінні, міськвиконком фактично формально затвердить акт комісії — і можна одержувати довгождані ордери на заселення. Багато хто знав: згідно з будівельними нормами і правилами акт прийняття має бути затверджено в строк не більше як за 7 днів. Та минув місяць, закінчився й другий, а міськвиконком ніяк не затверджує акта. Пішли ходаки з управління до голови міськвиконкому В.Косих, щоб дізнатися: чому? Жодних переконливих обґрунтувань затримки не почули. Пішов начальник управління В. Таравський разом з юристом В.Лось і головою профспілкового комітету М.Попружним до заступника голови міськвиконкому І.Вергелеса. Той вигнав з кабінета юриста і голову профкому, а з В. Таравським відбулася розмова не на користь тих, хто з нетерпінням чекав ордерів. Чому ж міськвиконком зволікає? І. Вергелес пояснив так:

— Управління має передати міськвиконкомові 14 відсотків житлової площі. З них 12 — для відшкодування житла, що було надане мешканцям знесених приватних будинків, на місці яких зведено будинок, і 2 відсотки — для службового користування. А управління вперто відмовляється додати ще 206 квадратних метрів житлової площі, не подає на затвердження список розподілу житла. Не все зроблено і в будинку. Хай доробляють і шукають шляхів, як розрахуватися з міськвиконкомом, — ми ж маємо забезпечувати населення пільгових категорій.

Як потім з'ясувалося, міськвиконком вперше виніс на розгляд питання про затвердження акта майже через місяць. І, мов грім з ясного неба, пролунало твердження: «Будинок не готовий, члени держкомісії нічого не тямлять у будівництві, тому й підписали акта...» А серед найголовніших недоробок називали такі: у квартирах нема електролічильників, у ваннах і на кухнях — змішувачів. Будівельники намагалися пояснити, що все це є, видаватимуть безпосередньо власникам квартир і встановлюватимуть (щоб передчасно не розікрали) під час заселення. Та акт держкомісії все одно не затвердили.

А тут з'ясувалася ще одна причина для зволікання із заселенням будинку. Кілька невдоволених розподілом квартир засипали скаргами мало не всі місцеві інстанції. Одна скарга, але за підписами п'ятьох працівників управління, надійшла і до нашої редакції. Тепер уже жодні пояснення начальника управління не сприймалися. Ситуація ускладнилася тим, що прокурор міста старший радник юстиції В.Левін надіслав до міськвиконкому припис, підготовлений також за скаргами. В ньому чітко вказано на порушення житлового законодавства під час розподілу квартир в управлінні механізації. Як відомо, прокурор не лише фіксує факти, а й вимагає вжиття заходів до усунення виявлених порушень.

Здавалося б, у міськвиконкому з'явилася можливість скрутити зарозумілого начальника управління в баранячий ріг. Але хоч як дивно, замість рішучих дій для перемоги справедливості в управлінні до прокуратури надсилають відповідь за підписом начальника управління з обліку й розподілу житлової площі міськвиконкому В.Рябухи. І що ж у ній? А те, що В.Таравському і юристові управління за кожною скаргою, кожною перевіреною квартирною справою давали конкретні рекомендації для усунення порушень житлового законодавства. Водночас квартуправління скаржилося прокуророві: управління механізації не подає міськвиконкомові рішення адміністрації та профкому про розподіл житла, не збирається виконувати вимог житлового законодавства та прокурора міста. А щоб прокуророві зрозуміліше було, з ким має справу, у відповіді додали жалісливої нотки: квартуправління вичерпало всі можливості впливу на В.Таравського.

У кричущій несправедливості, допущеній під час розподілу житла в управлінні, переконували мене і його працівники М.Заводиленко та Г.Рись, котрі серед інших підписали листа до редакції, інспектор з розгляду скарг квартуправління В.Губар. Про це свідчили й документи, надані мені в квартуправлінні. І постало запитання: чому ж тоді квартуправління не просить допомоги в міськвиконкому? Невже місцева влада не знайде чи не має засобів впливу на неслухняного керівника? На це моє запитання В.Рябуха відповів: «Управління механізації — орендне підприємство, і ми не маємо права слухати його на засіданні міськвиконкому».

Згадалося, як І.Вергелес обурювався В.Таравським, котрий буцімто вперто твердить одне й те саме: «Ми — орендне підприємство, права трудового колективу вищі за рішення місцевої влади, і ми чхали на вас...»

То, може, тому управління й недодає житлової площі міськвиконкомові? Та в управлінні мені показали рішення обласної Ради народних депутатів, згідно з яким все об'єднання «Чернігівоблагробуд» в 1991—1996 роках звільнене від передання житлової площі райвиконкомам у порядку відрахувань. У Законі про місцеві Ради і розпорядженні Кабінету міністрів № 815-р від 11 грудня 1992 року знайшли записи про те, що порядок і обсяг утримання частини житлової площі в новозбудованих будинках для підприємств, організацій і установ визначають органи місцевого самоврядування на договірній основі. А що будинок зведено власним коштом управління й інших організацій-пайовиків, то угоди з міськвиконкомом про виділення йому більшої кількості, тобто всіх 14 відсотків, не укладали. Тож в управлінні вирішили передати місцевій владі лише 11 відсотків житла. Це рівно стільки, скільки належить для відшкодування відселення приватних будинків, і дві квартири для обслужного персоналу ЖЕК.

Постає цілком слушне запитання: а чи могло б управління віддати міськвиконкомові ще оті спірні 206 метрів житлоплощі і не ставати дибки перед ним? Могло б, переконували мене всі, з ким доводилося розмовляти в управлінні. Але там на обліку 75 сімей, більшість яких проживає по 10—15 років у гуртожитках. У новоспорудженому будинку частка самого управління механізації — лише 33 квартири. А тому надто ретельно й прискіпливо розглядали кожного черговика, щоб якомога більше задовольнити тих, хто бажає одержати квартиру. Виходили лише з цього. Отож боротьба точилася за кожну квартиру, кожний метр житлової площі.

Здавалося б, усі крапки над «і» в цьому конфлікті могли розставити чинні Правила обліку громадян, що потребують поліпшення житлових умов і надання житлової площі., Але в них, як з'ясувалося, кожна сторона знаходила вигідні для себе пункти й підпункти, мовби не помічаючи інших.

Так, пункт 58 цих Правил передбачає: житлову площу в будинках відомчого житлового фонду надають громадянам за спільним рішенням адміністрації та профспілкового комітету підприємства, організації, установи, яке затверджує потім виконавчий комітет місцевої Ради народних депутатів. А в підпункті 4 цього ж пункту, в поясненні до нього зазначено: підприємства, що спорудили житлові будинки власним коштом, лише погоджують з місцевою владою свої рішення про розподіл житлової площі. В пункті 9 Закону України «Про внесення змін і доповнень до Житлового кодексу Української РСР», що набрав чинності з червня 1993 року, — житлові приміщення надають громадянам з урахуванням тієї площі, що є в їхній приватній власності. Саме останнє й породило скарги кількох працівників управління. Та всіх цих «дрібничок» чомусь і не помітили ні в квартуправлінні, ні в міськвиконкомі, навіть у прокуратурі міста.

І все ж, коли ми зустрілися з В. Таравським, і я переконався, що не такий уже він «лютий звір», як його малювали, з'ясувалося — його впертість (а він відчайдушно захищає інтереси колективу управління, який обрав його своїм ватажком), основана на ще одній немаловажній деталі.

— Якби недодані квартири виділяли інвалідам війни, «афганцям», — обурювалися В.Таравський, юрист управління В.Лось, голова профкому М.Попружний, — ми, попри своє скрутне становище з житлом, підняли б руки перед міськвиконкомом. А він збирається продати, чи, може, вже й продав, ті квартири сучасним «буржуям», в одній «виявив» бажання жити водій одного з керівників міськвиконкому...

То ось, з'ясовується, де собака заритий! Ось де розгадка зволікання міськвиконкому із затвердженням акта прийняття будинку, таємничого пручання В. Таравського і його команди. Віддали б ті квартири одразу, міськвиконком за кілька днів затвердив би акт прийняття в робочому порядку. І виносити на засідання — підстав не було б.

Тим часом, доки тривала оця суперечка довкола будинку й впертого В. Таравського, з опалювальної системи будинку злили воду, щоб не розмерзлися труби, законсервували його на невизначений строк. А страждені люди чекають й не можуть дочекатися ордерів. Ждуть, коли нарешті хтось розтлумачить декотрим керівникам міськвиконкому неприємні й невигідні для них положення чинних нормативно- правових актів і змусить суворо дотримуватися їх. Може, прокуратура області доможеться цього? Вона також вивчає питання правильності розподілу житлової площі в управлінні механізації. Але, звичайно, не бере до уваги нюанси, переказані в цій кореспонденції, які, зрозуміло, не мають юридичної сили. То, може, тоді обласне керівництво врахує їх? Бо ж такі методи роботи міськвиконкому дискредитують орган народовладдя і аж ніяк не відповідають принципам побудови правової держави.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Спорт

ХРАМОМ ЗДОРОВ'Я

називають фізкультурно-оздоровчий комплекс виробничого об'єднання «Чорноморський суднобудівний завод», що у мікрорайоні Намив у Миколаєві. Послугами ФОКу користується більшість із 60-ти тисяч його мешканців. І, зрозуміло, що залюбки відвідують басейн юні громадяни мікрорайону.

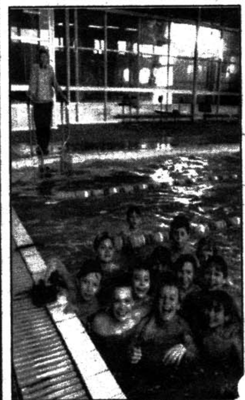

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

Арбітре, ти — неправий

Зіграно чергові матчі чемпіонату країни з баскетболу серед чоловічих клубів вищої ліги. «Київ-Баскет» — «БІПА-Мода» (Одеса) — 89:93, 77:78, «Шахтар» (Донецьк) — «Будівельник» (Київ) — 85:98, 90:105, «ТІІТ-Маріам» (Харків) — «Азовмаш» (Маріуполь) — 119:68, 109:89, «Спартак» (Луганськ) — «Динамо» (Дніпропетровськ) — 90:77, 96:78, ЦСКА (Київ) — «Перспективний» (Нікополь) — 84:68, 82:85. Поєдинки «Корабел» (Миколаїв) — «Дніпро» (Дніпропетровськ) — перенесено.

Знову Київський палац спорту зібрав велику глядацьку аудиторію щирих прихильників баскетболу. Фірма «Денді» подбала, здається, про все: і про яскраві афіші та програмки до матчу, військовий оркестр і групу підтримки. Вболівальники за традицією, змагалися за мільйони карбованців в конкурсі на влучність. Також своїм мистецтвом радувала людей відома співачка Ірина Білик, якій допомагала група «Цей дощ надовго».

А ті, хто не прийшов на баскетбол з різних причин, мали можливість спостерігати за згаданими подіями на телеекрані: пряму трансляцію матчів «Київ-Баскет» — «БІПА-Мода» вела телекомпанія «ТЕТ».

Слід сказати, що й події на майданчику не залишили байдужими нікого. Сюжети поєдинків були гострими й драматичними. Кияни щоразу поступово домагалися певної переваги. І це не дивно, бо «Київ-Баскет» за своїм складом сьогодні — одна з найпомітніших команд в українській лізі. В чудовій формі перебувають її лідери: Підковиров, Рубан, Ватажок, Савченко. Але поступово одеситам вдавалося «перетягувати канат» на свій бік. І в них «компанія» — не подарунок: Пудзерей, Рєзцов, Харчинський, Пінчук...

Отже, як кажуть, і організатори, і спортсмени заслужили на високий бал. Але, на жаль, настрій багатьом зіпсувала некваліфікованість і, з'явилася підозра, упередженість одного з арбітрів матчу Олександра Єфімова з Харкова. В обох зустрічах він на останніх секундах приймав сумнівні рішення (це підтвердило багато фахівців), які вплинули на результати. Прикро. Гадаю, Федерація баскетболу України, хоч і «осиротіла», залишившись без «батька», все ж мусить принципово реагувати на такі ситуації.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ГОЛОС України

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Перший заст. головного редактора А. ГОРЛОВ.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23;
телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 315515

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311059.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».